

NELZE MLČET

Dr. S. HOFÍREK, MELBOURNE

Někdy v r. 1952 mne navštívil v mém bytě v North Melbourne p. Jan Viola a s pocitem znepokojení přinesl dva tajné dokumenty Československého zahraničního ústavu v exilu. Oba dokumenty byly označeny jako "přísně důvěrné", jeden měl nadpis "Organizace a pracovní program ČsZÚ" a druhý "Politický program Čs. zahraničního ústavu".

P. Viola mi vysvětlil, že oba dokumenty dostal od Dr. Josefa Rýpara, spoluzakladatele "Hlasu domova". Dr. Rýparovi je poslal Čs. zahraniční ústav v exilu zřejmě v naději, že on by mohl patřit k nim a mohl spolupracovat. Dr. Rypár však byl opravdovým demokratem, ideologicky nebyl určitě stoupencem krajní levice, dokumenty odsuzoval a považoval je za rozvratné, a proto doporučil p. Violovi, aby je opsal, opisy pečlivě uschoval a originály mu vrátil, poněvadž je chtěl poslat zpět Čs. zahraničnímu ústavu v exilu. Toto vše se stalo někdy v první polovině r. 1950.

Dr. Rýpar bohužel zemřel 4. září 1950 a není schopen vydat svědectví, ale neváhám uvést jeho jméno, přesto že jsem slyšel námitku od někoho, koho jsem informoval o svém plánu dokumenty znovu zveřejnit, že Rýpar je mrtev a nemůže se bránit. Není totiž třeba, aby se bránil, poněvadž vykonal opravdu záslužné dílo tím, že se postaral, aby oba přísně důvěrné dokumenty byly k dispozici exilové veřejnosti. Rovněž velké zásluhy o exilovou demokracii si získal p. Viola, který dokumenty opsál a neváhal je předat dál, poněvadž je považoval za nebezpečné pro československou demokracii a zásadně s nimi nesouhlasil.

Celému rozhovoru s p. Violou v r. 1952 byl přítomen přítel Antonín Diviš, nyní Dr. Diviš v Hobartu na Tasmanii. Dokumenty jsme spolu opsali a text jsem vrátil p. Violovi. Zdůrazňuji, že P. Viola se ještě v tomto roce na vše pamatuje a byl informován, že podstatné části obou dokumentů hodlám

opět zveřejnit, nemá však nic společného s mým komentářem. Poprvé jsem dokumenty zveřejnil již v r. 1952 tím, že jsem celou řadu opisů poslal přátelům v Evropě, a o tom, co následovalo se zmíním na dalších stranách. Poněvadž se obávám, že exilová demokracie je opět vážně ohrožena, zveřejňuji dokumenty znovu, aby čtenáři mohli posoudit závažnost celé situace.

DOKUMENT č. 1 Přísně důvěrné! Československý zahraniční ústav Organizace a pracovní program ČsZÚ

A. ČsZÚ je i nadále budován na systému výběrových Pracovních skupin (PS), jež se tvoří v každém místě, kde je usazen některý z členů ČsZÚ. Kromě toho se dává na uvážení a doporučuje se - PS, zda mohou a chtějí kolem sebe vytvořit Klub ČsZÚ. Klub (K) by byl větší skupinou osob blízkých programu ČsZÚ a informovaných o jeho činnosti, nikoli však přímo spolupracujících. Páteř K musí tvořit členové PS a organizace v něm musí mít zajištěn rozhodující vliv. K

slouží k výchově nových spolupracovníků ČsZÚ a jejich činnost musí být zaměřena především k tomuto cíli. . . Tímto systémem se nám má podařit postavit proti zejména v exilu falešné představě masové demokracie skupinovou demokracii elit, pronikajících a ovládajících politický život v celé zemi. ČsZÚ bude tvořit skupinu ve skupinách a anonymita členství bude jeho velkou silou, neboť nelze porazit neviditelnou moc.

B. Je-li třeba na jedné straně zachovat ČsZÚ na nejisté půdě exilu pevný základ dosavadním zednářským systémem výběrových PS a stejně výběrových K je na druhé straně třeba zvýšit jeho výkonnost a dokonaleji využít výsledku jeho prací. . . Důraz klademe:

1) na spolupráci se socialistickými stranami,

2) na navázání spojení s organizacemi Hnutí pro svobodnou Evropu. Je nutné, aby všude, kde je k tomu příležitost, se členové ČsZÚ stali členy federalistických organizací.

1. Ústředí ČsZÚ zůstává v Paříži a jeho službu obstarává Malý. U. vydává pravidelně

Pokračování na straně 6

naše hlasy

"OUR VOICES" - Independent Newspaper for Czechs, Moravians and Slovaks
"NAŠE HLASY" - Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany a Slováky.

No. 11 (1076) Vol. - Ročník 31 * 27. července - July 27, 1985
Toronto, Ontario, Canada

Pozor!

Nepřehlédněte doplněk
z domova

"MY CHCEME
NÁBOŽENSKOU
SVOBODU!"

Strana 7.

Na buráčkách...

ČESKÁ SVĚTOVÁ UNIE (ČSU)

Dr. Ing. Jaroslav Anděl, bývalý čl. politický vězeň ze Švýcarska, zakončil svůj proslov na 4. Kongresu Světové reprezentace v Ellwangen (NSR), dne 5. července 1985 slovy básníka:

Na národa roll dědičné pracujeme s chutí úslavnou; cesty mohou být rozličné, však vůli máme všichni rovnou.

V tomto duchu se i dále ponese veškerá činnost ČSU, jak bylo Kongresem původní jméno Světová reprezentace československého exilu (SRČSE) pozmeněno. - Přijít přineseme podrobnou zprávu o průběhu 4. Kongresu SRČSE, která nám došla díky poště až během tisku N.H. - Sdružení býv. čs. politických vězňů a taktéž i Křesťanská Unie radikálů všestranně podporuje usnesení výše jmenovaného Kongresu. (Redakce)

Biskup Tutu a Jižní Afrika

Dr. FRED SCHWARZ

Je svatá pravda, že je dnes v Africe hodně hladu a přece se biskup Tutu, generální sekretář Jihoafrického koncilu církvi, nedávny laureát Nobelovy ceny, přivítán nejvyššími poctami výborem amerického kongresu, zřejmě odhodlal přivést do země hladu víc. Napovídá tomu jeho úslí směřující k zamezení investic Spojených států amerických a západních vlád a korporací, což by znamenalo konec investic v dolech, továrnách a v zemědělství Jihoafrické republiky, a tím přirůst nezaměstnanosti, již největší obětí by se stali černí.

K tomu budiž dodáno, že tyto lidé v dolech pracují dobrovolně, nikdo je k práci nenutí. Podmínky na pracovištích nejsou přirozeně ty nejružovější, práce je tvrdá, když ale uvážíme, že pracují dobrovolně, odměna za zaměstnání musí být jistě vyšší než to, co by byli s to vydělat u svého kmene. Za poslední léta se jejich mzdy a pracovní podmínky značně zlepšily a černé unie, uznávané vládou, bojují o další zlepšení. Politi-

ka biskupa Tutu by celý tento pokrok nabourala a zapřehovala by masovou nezaměstnanost se všemi důsledky.

Mimo území Jižní Afriky je biskup Tutu všeobecně považován za mluvčího jihoafrických černochů, popravdě však zastupuje menšinu, neboť celá řada černých mluvčích s jeho politikou nesouhlasí. Vůdce Zulukafrů, nejpočetnějšího jihoafrického kmene, náčelník Buthelezi, jinak trn v oku jihoafrických

vládců, staví se proti návrhům biskupa Tutu. Prohlásil: "Vždy jsem se pokoušel řídit se při všech svých akcích a rozhodnutích křesťanskými normami a přijal západní civilizované standardy a hodnoty. Jsem rovněž nakloněn k osvětlenému a pragmatickému účinnému systému svobodného podnikání. Použití násilí za účely politickými ze zásady odmítám." (Pretoria News, 31. 10. 1984)

Pokračování na straně 5

Asijský mamut se probouzí

JOSEF NOVÁK, SALZBURG

Alain Peyrefitte, známý francouzský politik a bývalý ministr spravedlnosti za vlády presidenta Giscard d'Estaing, vydal před nedávnem knihu, kde popsal své úvahy o Dálném Východě. Kniha se nazývá: "Když se Čína probudí, bude se svět třást".

Tento Francouz má pravděpodobně potud pravdu, pokud nemyslí ohrožení světa čínskou agresí. Probuzení Číny se odrazí spíše v dlouhodobém působení na blaho lidstva. Tak zvané "žluté nebezpečí" se zdá být zažehnáno změnou kurzu vládnoucích kruhů v současné Číně. V každém případě 1 Miliarda pracovních a hlavně skromných lidí, jakými Číňané bezesporu jsou, nemusí znamenat nebezpečí pro mezinárodní mír. Existuje několik zkušeností, jež opravňují k domněnku, že Číňané jsou od přírody mírumilovní.

V dějinách Číny je málo příkladů čínských dobytých výpadů. Kdysi sice vládli Číňané Vietnamu, ale i tato nadvláda nebyla nekonečná a skončila. V nové době a to i v nejhroších dobách maoistické komunistické revoluce, nepoužila Čína nikdy Sovětským svazem ražená hesla o Světové revoluci.

Peking sice hovořil o nastolení tradičních práv ve své zemi, nevyslovil však nikdy nárok na získání území, které by mu už někdy předtím nepatřily. Jako př. lze uvést čínsko-indickou válku v padesátých letech tohoto století. Číňané tehdy porazili indickou armádu tak drtivě, že mezi nimi a jižním cípem Subkontinentu, zůstaly stát jen slabé indické jednotky. Zahraniční vojenští odborníci byli tehdy zajedno v odhadu, že nyní rozpoutají Číňané konečnou ofenzivu a obsadí celou Indii. Ve skutečnosti, když čínské jednotky dosáhly historické hranice své země - zůstaly stát a vláda v Pekingu prohlásila, že Čína chtěla získat jen ta území, která jí náleží. A dodržela slovo.

Také různí experti, kteří měli v minulosti i přítomnosti s Čínou co do činnosti tvrdí, že mezi obyvatelstvem této země se imperialis-

Pokračování na straně 3

“Nepravdy o atentátu na R. Heydricha”

STANISLAV BERTON, AUSTRÁLIA

Pod tímto titulem zveřejnil „Reportér (červenec, 1985) dopis parašutisty kpt. Oldřicha Pelce. Po mnohaletém studiu materiálu kpt. Pelce udělal závěr, že všechno, co dosud bylo o atentátu, o parašutistech poslaných ze Západu a konečně i o odboji napsáno, jsou jenom ničím nedoložené dohady nebo což je mnohem horší - úmyslné nepravdy.”

Kpt. Pelc se znal s mnoha parašutisty. Po válce byl načas vedoucím zvláštní parašutistické kanceláře na Hlavním štábu. Několik důstojníků tehdy vyhledávalo české muže a ženy, kteří pomohli parašutistům. Kpt. Pelc hovořil s mnoha svědky anebo měl možnost přečíst jejich výpovědi. Asi tuze opisů vzal s sebou v r. 1948 do exilu, takže má při ruce doklady, které zůstaly domácím i zahraničním autorům nepřístupné.

S tézí o “Nevině” prezidenta zahraniční vlády dr. E. Beneše ve věci atentátu přišel kpt. Pelc na veřejnost při naší společné přednášce v odbočce SVU v Sydney, koncem května 1982, a zveřejnil ji v “Hlasích Čechů a Slováků” v Melbourne. V dopisu “Reportérovi” vynechal posudek o “spolehlivosti” vyprávění prof. Ladislava Vaňka-Jindry, jak byly zveřejněny v knize dr. M. Ivanova “Nejen černé uniformy” a jiných autorů. Kpt. Pelc má pravdu, když tvrdí, že o atentátu bylo napsáno mnoho vyprávěných reportáží. To platí zejména o mnohých zahraničních autorech. V české literatuře faktů však vyšlo několik knih, které obsahují velice mnoho přesných údajů a dokumentů. Za daných poměrů je pochopitelné, že v domácí literatuře najdeme povinné chvalozpěvy o vedoucí roli komunistů v domácím odboji. (Každá vládnoucí vrstva vykládá minulost podle potřeb dneška. V tom soudruzi nemají pa-

tent.) Osobní útoky proti některým parašutistům jsou nechtěné, ale v určitých případech se zakládají na nepopíratelných informacích. Kdo hledá pravdu musí zapomenout na loajalitu vůči přátelům a idolům.

Pravda, podle Slovníku spisovné češtiny, je **souhlas tvrzení se skutečností**. Pravděpodobnost není pravda. K zdání pravdy svádějí logické úvahy, které sice mohou často dospět ke správným závěrům, ale často také nastraží lest na muže, jehož sebevědomé myšlení spoléhá na vynikající analytickou schopnost více než na svědectví očitých svědků a písemné doklady. Není realistické věřit ve schopnost jedince prociťt mnohé ústní dokumenty, které se týkají každé osobnosti a události. Spojenci ukořistili po II. světové válce tisíce tun nacistických papírů. Bez přístupu do archivu české a britské zpravodajské služby není možno napsat celou pravdu o atentátu. Secret intelligence service je mlčenlivá jako Vatikán. Proto se nikdy nedovíme, zda likvidace Heydricha byla uskutečněna na rozkaz SIS nebo dr. E. Beneše.

Jiná záležitost je, zda dr. Beneš opravdu věděl, jaký úkol byl dán Gabčíkovi a Kubišovi, tzv. Operation Anthropoid. Kpt. Pelc se přiklání k názoru, že dr. Beneš byl atentátem překvapen jako český národ. Jsou známy dva příklady zapření. První znamenal Laco Novomeský z r. 1944, kdy do Londýna

přijela delegace Slovenské národní rady. Krátce po návratu do osvobozené Prahy v květnu

Praha před bouřkou

1945 přijal dr. Beneš delegaci vedoucích činitelů domácího odboje, mezi nimi dr. Jaroslava Drábka, Arnošta Heidricha, doc. dr. Vladimíra Krajínu a prof. Ladislava Vaňka-Jindru. Během audience pravil všem výše zmíněným do očí, že o atentátu **předem** nevěděl! Co je pravda?

Kpt. Pelc pochybuje o hodnověrnosti pamětí gen. Františka Moravce “Špión, jemuž nevěřili”, které připravila ke zveřejnění generálova dcera paní Hana Disherová. Nutno přiznat, že ve “Špiónu” je tak velký počet nepřesných údajů, že je možno pochybovat, zda celý materiál je z pera a podle diktátu gen. Moravce. Každé tvrzení se však dá prověřit. Gen. Moravec tvrdí, že atentát na Heydricha zorganizoval dr. Beneš. To potvrzuje například dopis britského

Jurajovi Slávikovi, že mělo jít o akci československou! Dr. P. Drtina potvrzuje zaslíbenost dr. Beneše, který byl přítomen (13. 5. 1942.) jednání o odpovědi na depeši z domova, žádající o odklad atentátu, k níž dal popud prof. L. Vaněk.

Depeše “Na přání Jindry” nebyla podvrhem gestapa, jak se domnívá kpt. Pelc. K autorství se hlásí jeden z nejdůvěrnějších spolupracovníků dr. Beneše **Arnošt Heidrich**. Učinil o vyjednávání (1. a 3. 5. 1942) s prof. Vaňkem záznam, jehož kopii jsem dal, jako mnoho jiných dalších důležitých dokladů, kpt. Pelcovi k dispozici. Heidrichovo svědectví popisuje, jakou cestou se jeho text dostal přes doc. V. Krajínu k rukám kpt. Bartoše. Z dopisu prof. Krajiny dr. Tábořskému pak vysvitá, že depeše, **jím schválená**, byla **nezašifrovaná**, takže kpt. Bartoš, pod vlivem prof. L. Vaňka, mohl udělat na konci textu ohromně důležitou změnu. A. Heidrich totiž s myšlenkou atentátu souhlasil. Znal dobře zákulisní metody svého pána. Správně vytušil, že Benešovi šlo o **mezinárodní ohlas**, který mohl vyvolat jen atentát na důležitého nacistického předáka. Proto co nejrozhodněji - při obou schůzkách - odmítl návrh prof. Vaňka likvidovat Emanuela Moravce namísto Heydricha.

Potvrzení kpt. Pelce, že Gabčík a Kubiš si udělali atentát na vlastní pěst, opět odporuje zápisu z 3. 10. 1941 o schůzce na MNO v Londýně, při níž Gabčík a r. K. Svoboda přijali úkol vykonat atentát u příležitosti výročí 28. října t.r. Svoboda se krátce nato zranil při výcviku na obližejí. Proto byl odlet odložen a po několika pokusech uskutečněn koncem prosince 1941. **Gabčík a Kubiš věděli, že šli na Heydricha**. To byl úkol, který dobrovolně přijali a nepotřebovali žád-

nou jinou motivaci. Heydrichova řeč k vysokým funkcionářům protektorátu o českém národě neměla s pokusem o atentát nic společného. Se vši pravděpodobností k rozhodnutí je donutila zpráva o skončení Heydrichovy činnosti v protektorátě. Naprosto se nedá vyloučit jedna možnost. K atentátu došlo v předvečer výročí narozenin dr. E. Beneše. Byla to opravdu náhoda? Když se Gabčík loučil s dr. Benešem, řekl: “Pane prezidentě, my to pro vás uděláme.”

Mezi doklady, které kpt. Pelc vzal do exilu, je opis výpovědi **Františka Šafaříka**, zaměstnance hospodářské služby na pražském Hradě, který měl přístup i do bytu Heydricha. Na otázku vyšetřujícího důstojníka, kdo ho informoval o parašutistech, Šafařík odpověděl: “**Těsně před zimou 1941 přišel ke mně pan Zelenka**, učitel, krycí jméno Hajský a požádal mne o spolupráci, která spočívala v tom, že připravuje odstranění Heydrichova a že mne k tomu nutně potřebuje. Řekl mně, že přijdou, eventuálně přiletí **dva parašutisté, kteří tento úkol provedou**...” Kdyby kpt. Pelc byl ochoten vzít na vědomí fakta, potvrzená z několika pramenů, nemusel by se dohadovat jak a proč. Nemá cenu vyčítat jiným autorům chtivost po senzačnosti a zisku, podezřívající je z úmyslných nepravd a přitom úmyslně přehlížet skutečnosti, které se nehodí do vlastních dohadů.

V krásné literatuře zpívá autor volně jako skřivan, strmě stoupající do modří oblohy. V literatuře faktů platí fakta. Osobní názory neplatí.

4. července 1985

Sněmování Křesťanské akademie v Ellwangu

Ve dnech 4.-6. července 1985 Křesťanská akademie, sdružující křesťanské intelektuály z mnohá zemí a jejímž organizačním střediskem je Řím, pořádaly symposium u příležitosti 1100 výročí smrti sv. Metoděje v západoněmeckém městě Schöenberg-Ellwangen. Bylo vzpomenu-to, že v tomto městě byl vězněn německými biskupy sv. Metoděj, který ovšem nebyl ani prvním ani posledním, kdo trpěl za věc spravedlivou.

Schůzím Křesťanské akademie předcházely porady zástupců a členů středisek Velehrad a pořád každého dne začínal mši sv. v domácí kapli. Na programu bylo několik přednášek a po každé z nich se vyvinula živá diskuse. Některé z přednášek byly natáčeny pro vysílání rozhlasovou stanicí Svobodna Evropa, jejíž zástupci byli mezi přítomnými. Rovněž i speciální relace s jednotlivými účastníky byly připraveny pro vysílání do Československa jak Svobodnou Evropou tak i německým rozhlasem. Posluchači těchto rozhlasových stanic v Československu tedy měli příležitost seznámit se jak se sněmováním Křesťanské akademie tak i s průběhem pouti, která následovala.

Mezi účastníky symposia byl prof. Dr. Josef Kratochvíl, jehož přednáška o českých misionářích v Africe byla doprovázena světelnými obrazy. Největší pozornost upoutal P. Tomáš Šplídk, jehož tématem byl “Vývoj cyrilometodějské myšlenky při oslavách jubilej našich věrozvěstů před 100 lety.” Byla to tehdy nesmírně důležitá událost, právě tak, jako činnost moravského buditelů Sušila a

účast na poutích na Velehradě. Často se zapomíná, že mezi prvními národními buditeli byli katoličtí kněží, že tradice cyrilometodějská spojuje všechny slovanské národy, a že Velehrad na Moravě byl a je důležitým střediskem duchovního a národního života. Není tedy náhodou, že sv. Otec Jan Pavel II prohlásil sv. Cyrila a Metoděje za apoštoly Evropy.

Dr. Hana Karasová měla přednášku na téma “ukázka cyrilometodějské úcty v době barokní” a dr. Vladimír Neuwirth diskutoval “Právníké překlady a spisy sv. Metoděje v pojetí prof. Josefa Vašici.” Prof. dr. Mikuláš Lobkovicz, bývalý rektor později prezident na Mnichovské universitě se zabýval “Kořeny kultury evropského člověka.” Vedle kořenů českých, z nichž vyrostla naše touha vystihnout rozumné uspořádání vesmíru, tj. rysy naší kultury, které zavedla do evropské kultury pojem lidské osobnosti a právní způsob myšlení. Třetím z kořenů je židovsko-křesťanské dědictví, které doplnilo, očistilo a přeformulovalo to, co jsme převzali od Řeků a množství krajanů, kteří zaplnili kostel do

ny, poněvadž strom našeho života z nich roste a bez jejich výživy začne schnout.

Ve volbách byl znovu zvolen za předsedu prof. Lobkovicz a celý předchozí výbor Křesťanské akademie. Během voleb byla diskutována otázka stanov a právního postavení celé organizace. Byla zvolena komise, aby připravila stanovy podle nichž budou provedeny příští volby.

V následujících programech byla také přednáška Mons. Jaroslava Polce “Česká pout’ do Soluně 1985” doprovázená světelnými obrazy. Mnozí z přítomných byli mezi jejími účastníky. Přednáška Mons. Františka Palnnera “Velehradské unionistické sjezdy” předcházela zakončení symposia a odchod do Baziliky sv. Víta v Ellwangu v sobotu 6. července na poutní slavnost.

Ze SSSR

Nezpůsoblost v jedné z továren na obuv v Sovětském svazu dosáhla takových rozměrů, že celá jedna záslilka bot byla odeslána do prodeje s vysokými podpadky připevněnými na opačné straně, na špičce obuvi. Boty byly vystaveny za výkladem na zvláštní výstavě závadného zboží v jednom ukrajinském městě. Sovětský předseda Michail Gorbačov učinil vyloučení inkompetence a korupce hlav-

ním cílem jeho domácí politiky, ale problém je příliš těžko léčitelný.

Literaturnaja Gazeta

“Předali nám klíče apartamentu a řekli, že se můžeme ihned nastěhovat. Jak se ale stěhovat, není-li dům dokončen. Jak jsme se přesvědčili, stěny a stropy jsou samý hrbol a samá díra a jen šetrně zamazány maltou. Podlahy nejsou namořeny a v jiných pokojích nejsou vůbec. Rámy oken jsou pokřivené, radiato-

ry topení kapou a zábradlí na schodech na mnoha místech chybí. Řekli nám, že jde o “menší závady”, které by si měli nájemníci opravit sami, a není-li kdo ochoten tak učinit a vezme si do hlavy, že si bude stěžovat, klíče mu budou odebrány a jeho jméno škrtnuto z čekací listiny.”

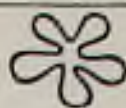
(Pravda, 8.12. 1984. Z dopisů redaktorovi. Samizdat No. 144.)

Projížděl jsem ulicí kde každý týden stával policejní radar. Sám, přesto že jsem to věděl, jsem na to dvakrát doplatil. Člověk když sedí za volantem nemyslí na to, že tam za tím rohem bývá radar a nekouká pořád na rychloměr že nesní překročit 40 km. V tuto dobu je to jiné, radary nikde nejsou, policie dokonce nedává ani parking tickets (mimo zřízenců green horn). Už se v Torontě táhne přes tři měsíce. Rozhodně i toto policejní zřízení je nezdravé. V ulici kde je předepsaná rychlost 40 km se jezdí 60 km i víc, parkuje se proti předpisům a této nezdravé úlevy využívají hlavně mladí jezdci. Proč se to děje? Byl jsem na přednášce kde přednášejícím byl policejní prezident velkého Toronta, Jack Marks. Jeho přednáška trvala něco přes půl hodiny, vychválil torontskou policii jako nejlepší v Kanadě. (Samozřejmě že každá liška si chválí svůj ocas.) Dovolil jsem si po přednášce dát otázku, proč torontská policie stávkuje. Odpověď byla dlouhá a v jádru asi toto. Policie nestávkuje jenom protestuje, policie chce upozornit občany Toronta na nespravedlivost zaměstnavatele, to jest Toronta vůči zaměstnancům policie. Proto vykonavatelé policejní služby místo v uniformách chodí v modrácích a místo policejní čepice nosí baseball caps. Policejní ředitel nám ale neřekl že nedělají řádně službu na kterou se zavázali, jak už jsem se výše zmínil. To hlavní neřekl proč vlastně stávkují, (protestují). Prostě ze žárliivosti a s nenasytností. Postavili si hlavu - chtějí největší gáži v Kanadě. Totiž v Calgary má policie o 3,000 dolarů větší plat ročně než v Torontě. Policejní asociace "Union" žádá proto své zaměstnavatele to je Toronta o přídavek 9 a půl procenta zvýšení gáží - ze 33.489 na 36.752 dolarů. Inflace je v tomto období 3.7 procent. Dokonce policie žárí na hasiče že mají o 8.50 dolarů týdně víc než oni. Proč pší o policejním protestu, jak tomu říká jejich boss. Bude to stát a stojí poplatníky městských daní a dávek moc miliónů dolarů. Nevím kolik policie vybere za rok na dopravních přestupcích, ale teď někdo peníze které budou chybět musí

nahrát a to ten někdo je torontský občan, který vlastní nějaký majetek v Torontě, at' je to majitel realit, obchodu, dílny nebo průmyslu. Ještě připomínka velké Torontě má 7.400 policejních úředníků což Montreal, který je o něco početnější má jenom 4.700 policistů.

Tak se nám různá marxistická verbež a s nimi všichni písničky pustili do fy. Baťa a to proto, že dává práci v Jižní Africe 3.500 továrním dělníkům (černochům). Nevím jak je to možné že v Torontě 1.000 univerzitních studentů, zaměstnanců i profesorů žádají aby paní Soňa Baťová byla zbavena čestného místa, Governor of York University. Je to proto, že paní Baťová je také ředitelkou fy. Baťa a že fy. Baťa investuje v Jižní Africe a tím podporuje v tomto státě vládu bílých a podporuje utlačování černých občanů. Jak tyto univerzitní studenti chtějí vlastně pomoci těm pomyslým utlačovaným černochům. Tím, že by bylo 3.500 černých hlav rodu vyhozeno z práce? Myslím, že tyto studenti se měli napřed zeptat těch zaměstnaných černých dělníků u fy. Baťa, jestli si přejí aby tato firma v Jižní Africe svoje továrny likvidovala. Při tom to není jenom těch 3.500 dělníků ale také několik tisíc černých zaměstnanců ve stovkách přejezdů po Jižní Africe. Proč si asi marxističtí studenti vybrali jenom firmu Baťa, když v Jižní Africe je mnoho jiných kanadských společností? Pravděpodobně rodina Baťova nepasuje marxistům do York University. Studenti odevzdali jakousi petici prezidentu university Harry Arthurs, který řekl, že tuto pochvalnou a důležitou žádost předloží k projednání. Mluví marxistické skupiny ještě dodal, že toto je jenom začátek. Nebudu se rozepisovat o tom jak by dopadlo pět milionů bílých starousedlíků původu holandského a také anglického, kdyby snad předali vládu černým, jelikož jsem o tom asi před půl rokem psal. Také jsem psal o několika tisícové menšině Čechů a Slováků v Jižní Africe. Aby byl přehled v Jižní Africe je 9 místních černošských kmenů, kteří se mezi sebou nenávidí a stále se perou. Na příklad, nejoblíbenějším sportem revoltujících černošů je, chytit mulata nebo mulatku a polít je benzinem a zapálit i s dětmi. To asi marxistickým studentům nevadí.

E. Sypták

The Positive Renosances

The multiple and positive criticism of JARA MEC'S book "The Planet of Fools" was overwhelming. It came from all over the world. From University professors (Dr. L. Brom, Denver, Colorado), poet (P. Kocian, Cleveland, Ohio), author and editor (Milo Kominek, "Our Voices", Canada), "Herald" Hlasatel, Chicago, Illinois, "The Voice of the Nation", Chicago, "Magazin", Switzerland, Radio Free Europe, Munich, Germany, etc.

The known pilot and author Mac (Pseudonym) wrote: "Mec's humor is documentary example of Bergson's definition of humor. It is better than Hasek's Good Soldier Svejk and it should be translated into all languages."

Josef Novak from Salzburg, Austria, wrote: "I wish that this great book is translated into all languages with God's help (since peoples don't help enough), so it can cure the "directed" and the "manipulated". "The Planet of Fools" can open the eyes of those, who are politically blind.

The editors of the Chicago Herald (Hlasatel) wrote:

"Jara Mec is an eternal lad of songs, poems, satires, articles and he is an author of two great satires "Psáno na bubnu" and "Planeta bláznů". Jara Mec's name is known in the anti-communist exile for his fight against opportunism and against the tyranny of Bolsheviks.

Pokračování ze strany 1

Asijský mamut se probouzí

JOSEF NOVÁK, SALZBURG

tické myšlenky sotva vyskytují. Číňané jsou vlastenci. Jsou hrdí na svoji říši a považují se za první stát světa. Neznamená to ale, že chtějí dobývat území jiných, jako jejich severní sousedé - Rusové.

Můžeme proto předpokládat, že probuzení Číny, ke které v současné době dochází, bude pro ostatní svět znamenat silnou hospodářskou konkurenci, ale nikoliv přímé vojenské ohrožení. S jedinou výjimkou! S vyjímku Sovětského svazu! V posledních stoletích obsadili Rusové velká Čínská území, která žádají nyní Číňané zpět.

Po zřízení Lidové (komunistické) republiky se národ čínský rozvojl. Převážná část území - pevnina - připadla pod komunistickou nadvládu. Thajvan má konservativní vládu a Singapur, který sice Číně nepatří, ale je převážně obydlen Číňany, stal se městským liberálně autoritativním státem. Tato skutečnost dokázala nejen schopnost Číňanů, ale také rozdílnou schopnost hospodářských systémů. Tajvan a Singapur dokázaly "hospodářský zázrak". Čína (pevnina) naproti tomu v důsledku vítězství komunismu zůstala hospodářsky a vývojově pozadu a stala se technicky zaostalou velmocí. Již tehdy říkali znalci Východní Asie: Evropa musí bedlivě sledovat vývoj na Tajvanu a v Singapuru. Jakmile opustí jednou Čína komunistický hospodářský systém, dojde tam k podobnému hospodářskému rozkvětu, jako v obou jejích dílčích územích, ovládaných jinými režimy.

Zdá se, že tento okamžik nyní nastává. Velký státník Pekingu, Deng Xiaoping, začíná kulturní revoluci zpustošenou zemí znovu stavět na nohy. Po personálních

změnách v mocenské struktuře státu dal v říjnu 1984 pokyn k progresivním změnám v politickém a hospodářském systému země. 321 členů ústředního sekretariátu Komunistické strany Číny schválilo zrušení centrálně plánovaného hospodářství a povolilo zavedení nového hospodářského systému, který není daleko vzdálen od systému volného podnikání v západních demokratických státech. Zákon nabídky a poptávky udává kurs investicím a výrobě. Byl položen základ pro svobodný trh a volný mzdový systém. Byly zrušeny státní investice a podniky, které neobstojí v konkurenci, musejí zavřít brány. Postupně jsou odbourávány lidové komuny, kolchozy a sovchozy. Přijmy na hlavu rolníka stouply v krátké době na 130 procent! V listopadu m.r. se pekingská vláda usnesla, že v příštích čtyřech letech budou ze Západu dovezena technologická zařízení za 14,2 miliardy dolarů. Také mnohé zahraniční podniky byly vyzvány, aby v Číně neomezeně investovaly a současně zabezpečily vládu v Pekingu, že nově zaváděný hospodářský systém bude existovat trvale a bude ještě dále liberalisován.

V současné době je také v chodu totální "rekonstrukce" komunistické strany Číny. Zbytky zástupců "Kulturní revoluce" se musí bezvýhradně podrobit novému řádu Deng-Xiaopinga, nebo jsou vyloučeny z vlivu na řízení veřejného dění. Téměř ve všech provinciích Číny byl vyměněn stranický personál na sekretariátech a také štáby čínské lidové armády jsou "pročištěny". Armáda však již dříve byla více nakloněna liberalisaci, než civilní politické složky.

Západní hospodářští experti se shodují v názoru, bude-li liberalisace lidové Číny pokračovat, stane se tato země během budoucích 15ti let nejen vedoucí hospodářskou mocí Dalekého Východu, ale zatlačí v této sféře hospodářský do pozadí i Sovětský svaz a stane se vážným konkurentem Japonska.

Co to bude znamenat politicky a posléze i vojensky, nemusím se v této úvaze zmiňovat.

Politická i hospodářská rovnováha světa se na zlomu tohoto tisíciletí změní v samých základech a Čína se může stát se svým mamutím hospodářským a lidským potenciálem první velmocí světa. A zde pak dojde na slova Alaine Peyrefitte: "Probudí-li se Čína, bude se svět třást ..."

Neblahé vyhlídky

Indie, dnes pod vedením Raju Gandhího, je po Číně druhou nejzákladnější zemí na světě. Každý šestý člověk na zemi dnes žije v Indii, napěchované na velikosti zvíci jednu třetinu území Spojených států. Do roku 2000, očekává se, bude mít Indie jeden tisíc miliónů obyvatel.

A zde jsou další čísla: kolem 25 dalších Indů se narodí každou minutu nebo-li 36 tisíc denně a něco kolem 13 miliónů každým rokem. Dalo by se říci, že Indie vzroste za rok asi o jednu Austrálii.

Lidmi se hemžící Kalkuta s 10 milióny obyvatel a Bombay 8 jsou největší města Indie. V New Delhi jich žije kolem půl miliónu.

Indie je země velkých kontrastů s rozmanitou geografii, zvyky, oblečením, náboženstvím a jazyky. Indové mluví 15 hlavními jazyky a přibližně 800 jinými dialekty. Hindustánština převládá.

Prakticky vzato, všechna náboženství jsou v Indii zastou-

pena. Čtyři z pěti Indů jsou Hindustánci, s Mohamedány tvoří největší náboženskou menšinu. Sikové jsou dva na stovku a žijí hlavně ve státě Punjab.

Hindustánské náboženství považuje dobytek za posvátný a zakazuje jíst hovězí maso. Krávy se dojí, nikdy však neporáží.

Indie, s jednou z nejstarších souvislých civilizací na světě, je mladá coby národ. V roce 1947 se vymanila z britské koloniální nadvlády, rozdělena tehdy na hindustánskou Indii a mohamedánský Pakistan.

Přes enormní problémy, jimž je jí čelit, dosažené výdo-

bytky jsou pozoruhodné. Produkce obilí se v posledních dvou dekadách víc než zdvojnásobila a běžně se zvedá, dokonce rychleji v poměru s přírůstkem obyvatelstva. I když je zemědělství dosud zaměstnáním sedmi z deseti, Indové se mohou honosit tím, že jejich země je dnes sedmým státem v pořadí, pokud průmyslové ekonomie, exportu strojů a strojního nářadí, textilního zboží, hnojiv a chemikálií se týče. Bohatá na přírodní zdroje, Indie je dobře na tom rovněž s těžbou uhlí, železa, elektřiny, lesních výrobků a gumy. Ale...

Ale Indie přesto stále ještě tone ve všeobecné chudobě a upí podvýživou. Polovina obyvatelstva trpí chronickou podvýživou, pouze jeden ze čtyř umí číst a psát. Stopy lidské bída najdete na každém kroku. Všeobecně vzato je mnoho říci, že pokrok, vinou exploze porodnosti, je bolestně pomalý.

Přeložil drAC

Mladým Američanům

Mladí Ameriky jsou nám nekonečně blízko a my dobře rozumíme jejich citům. Jsme vázáni společnými těžkostmi a nadějí, bez ohledu na to, jak absurdními se mohou stát v očích lidí starší generace. A věříme, že právě tak jako my i poctivá mládež Ameriky chápe svou budoucnost osvobozenou od organizovaného útaku, který bují v naší atmosféře obav a nedůvěry.

Voláme pracující, studenty a "free lance" z řad americké mládeže, aby podporovali nevládní mírovou iniciativu a zasadili se o navázání osobních styků mezi prostým lidem našich zemí. Jedině v tom vidíme možnost přemoci formalitu našich vztahů, které, "díky" masovým sdělovacím prostředkům, se nezbytně zdají být prostředními. Nakonec, opravdového přítele najdeš jen tehdy, když se srdce vzájemně dotknou.

Je hodně toho, co nás spojuje, a je to v první řadě pacifistické hnutí na této planetě - hnutí, které se zrodilo a vzrostlo na americké půdě. A dnes hluboký význam slov tragicky zesnulého Johna Lennona nabývá jasnějších kontur: Vše, čeho je nám třeba, je láska. Láska je vše, co potřebujeme. A láska to bude, co nás všechny zachrání.

Za Svobodnou Iniciativu
89 podpisů

(Přeložil dr. AC)

(Kdo by z našich čtenářů (ek) měl zájem navázat kontakt s některým z podepsaných, adresy jsou k dispozici v redakci N.H. Tel. 533-4242)

Praha (Stará Radnice)

Jarda, motorák a já

RICHARD HANZLÍK

Dávno tomu, co jsem kamarádil s Jardu. Psal se rok 1939, když nás osud spojil, krátce poté, co nás zabrali nacisté. Žel ne na dlouho, jak uvidíme.

Po prvé jsme se setkali v mém rodném městě, kam Jarda občas dojížděl z nedalekých Věrovan. Oba nás, rok tomu, vyřadili ze škamen hranické akademie, Jardu co letce, mne kanonýra. V Hranicích jsme o sobě ještě nevěděli.

Osud tomu chtěl, že nás oba, když jsme uniformy pověšili na hřebík, tehdejší ministerstvo národní obrany v likvidaci umístilo u téhož, nově zřízeného, podniku, který měl na starost kontrolu jakosti potravin. Po absolvování krátkodobého kursu v Brně jsme se rozjeli po vlastech moravských.

A tak jednoho krásného dne došlo na Vizovice....

S tím krásným dnem, abych se přiznal, jsem to přehnal. Den byl deštivý, nálada dušičková, bylo pondělí. Večer předtím Jarda kdesi křepčil až do korupce věrovaných kohoutů, takže v kupé, jen se uvelebil, usnul jako dřevo. V Otrokovicích jsme přesešli, měl jsem co dělat, abych zhýralce vzbudil.

V otrokovicko-vizovickém "expresu" spaní Jardu chytlo znovu a kdesi mezi Zlínem a Slušovicemi se mu zakymácela hlava a v mžiku oka byl v limbu. Tam to bylo, kde mne popadl onen d'ábelský nápad: co by se stalo, kdybych na konečném na Jardu zapomněl.

Na vysvětlenou dlužno dodat, že zlínská "střela", kdo to neví, pozůstávala (a ještě prý pozůstává) ze dvou motorových vozů: vpředu je motorák, vzadu vlečák; v tom jsme seděli.

Situace mi nahrála, neboť v Zádveřicích, předposlední stanici, všichni cestující vypa-

dli a my dva zůstali v kupé sami. Brzy pak motorák zastavil, byli jsme na místě. Já sbalil fídlátka, nechal Jardu Jardu a vypadl z vagonu.

Kdo kraj zná, ten ví, že Vizovice jsou na konci světa a

V ten večer, když jsme se vrátili, byl Jarda zase jako by nic. Na nároží hotelu Široký před olomouckým nádražím jsme se rozešli. Já bydlel nedaleko, Jarda tam očekával svůj autobus.

Staré rameno Moravy v Olomouci.

dál už nic nejede. Motorák udělá čelem vzad a za malou chvíli se na znamení pana výpravčího vrací odkud přijel. Doby mezitím využije průvodčí k tomu, aby se přesvědčil, zda některý z cestujících ve vlaku něco nezapomněl, což se stalo. Objevil při tom zapomenutého Jardu a za chvíli ho vidím stát ve dveřích a tvářit se jako Alenka v říši divů.

Za chvíli, když se mi konečně podařilo ustat s řehotem, mne Jarda takto oslovil: "Víš, co seš?" - "Nevím," na to já. - "Svíňák převlečený za kamaráda. Však počkej, pomsta tě nemine," pronesl drsnou hanáctinou.

Minula...

Dlouhá tradice řemesla

Řemeslo má "zlaté dno", ale také dlouhou tradici i u nás, jak to dokazují četné archeologické nálezy. Některé jako např. z Mikulčic, dokazují, že už v době Velkomoravské říše bylo u nás řemeslo na vyšší úrovni, než se původně soudilo. Tehdejší bednáři znali totéž, co jejich kolegové na západ od Velké Moravy, keramici vyráběli nádoby pevné a elegantních tvarů. Řezbáři dokázali z kostí zhotovit nejen spony a hřebeny, ale také zdobené schránky a další předměty, z rukou kovářů vycházely vynikající, ostré a pružné meče. Také skládali používali s výjimkou broušení všechny tehdejší známé techniky. Ze všech nejlepší však byli zlatníci, kovotepci a výrobci charakteristických gombiků - ti mohli kvalitou své práce konkurovat komukoliv v Evropě.

Jaroslav Jaroslavský:

Básníkovi Jaru Meců

Z vlasti pokosené nepokořen z domova zdeptaného nezdeptán ze země - kde právo nelze bránit bojem utekls' přes kopečky - přes velkou louži s kufíkem knih a se svým psacím strojem

a psanci - co vrátit se jednou domů touží. Příteli - tvá bojovnost - tvá satira mnohým zde zabeđené hlavy otvírá a těm - kteří stateční nejsou zrovna tak trochu též pokřivenou páteř rovná.

Těm - co nevěří - pomáháš věřit - doufat že přec jen na konec zvítězí PRAVDA - že tudíž nemusíme zoufat a jednou - i když rozum přijmout to se zdráhá svobodna bude Morava - Čechy - Slovensko a Praha.

A má-li pravdu tvoje intuice a nesvádí-li tě příliš tvá inspirace vyženem brzy okupanty a zrádce. Ale bez boje obětavého - nás všech jedinec oběti - námaha je marná. Na tomto světě - nic není zdarma!

Toronto, 20 června 1985.

(Z připravované sbírky: "Atomová záře").

Obrovský hudební zjev

Současná kultura a s největší pravděpodobností i mnoho dalších kulturních generací čerpá a bude stále čerpat z obrovského tvůrčího odkazu tehdy rakouského hudebního veličana, skladatele a dirigenta Gustava Mahlera (1860 až 1911), od jehož narození uplynulo 7. července 125 let. Výjimečný talent slavného rodáka z Kaluše u Humpolce, jihlavského školáka a v hudbě zprvu autodidakta byl rozpoznán velmi záhy - v patnácti letech vstoupil Mahler do tříletého kursu na vídeňskou konzervatoř, bezprostředně nato se dal zapsat na univerzitu a už jako dvacetiletý zahájil neuvěřitelně pestrou dirigentskou kariéru. Po kratších epizodách, zejména s orchestry v Lublani, Olomouci či Vídní, následovalo první Mahlerovo větší angažmá u opery v Kasselu, vystřídané působením v Praze a Lipsku (1886-88), kde byl asistentem známého A. Nikische. Na šéfovské místo v budapeštské opeře přišel Mahler už jako zkušený wagnerovský dirigent a v čele vídeňské dvorní opery (od r. 1897) se zaskvěl znamenitými inscenacemi mozartovskými, weberovskými i gluckovskými. Jeho přebohatá interpretační pout' nepřestala ani poté, kdy se stal dirigentem newyorské Metropolitní opery; často zajížděl do Evropy, vedl Vídeňské filharmoniky a s Newyorskou filharmonickou společností stačil provést komplet Brucknerových symfonií. Mahlerovo vele důležitě skladatelské dílo vyjadřuje jedinečným způsobem konec celé jedné velké hudební epochy. V obrovských koncepcích devíti dokončených symfonií (sedmá měla r. 1908 premiéru v Praze) nebo v originálních písňových cyklech (O mrtvých dětech a j.) se zrcadlí jednak krize romantického východiska, jednak naprosto ojedinělá syntéza lidovosti, klasického dědictví a avantgardního myšlení. Jde o tvůrčí čin, který dodnes slouží mnoha skladatelům jako opora i studnice poučení.

Pěvec

MEZINÁRODNÍCH SCÉN

Z českých pěvců druhé poloviny minulého století vstoupil do historie basista Vítězslav Heš (1860-1908) od jehož narození (3.7.) nás dělí přesně 125 let, jako skutečná osobnost. Umělecká všestrannost, spojená s širokým inspiračním i racionálním zájemem, byla podmíněna pěvcovou nevšední inteligencí - Hešovi stačilo několik lekcí u J. K. Lukeše a F. Pivody a mohl vstoupit přímo do praxe před veřejností. Po brněnském operním debutu se dostal do Píštěkovy divadelní společnosti, ale důležitým mezníkem v jeho dráze se stalo vystoupení v roli Kecala (Prodaná nevěsta) se souborem Národního divadla u příležitosti mezinárodní divadelní výstavy ve Vídní r. 1892. Heš účinkoval i později dost často na scéně první pražské operní scény, trvalým angažmá však byl vázán v Hamburku a hlavně ve Vídní, kde působil až do smrti. Prokázal velkou službu operám Smetanovým i Dvořákovým, zazářil mnohokrát i v dílech největších světových skladatelů. Hešova interpretační umění si vážili J.B. Foerster i takový veličan z přelomu století, jakým byl G. Mahler.

(Ok)

Kdo rozdával hanobící letáky?

Žaloba

Po uvážení, kdy míra trpělivosti a únosnosti byla dovršena, podala "Moravia Press Ltd." trestní oznámení u americké F.B.I. a žalobu u příslušného soudu v Chicagu proti panu Bohumíru Štenclovi z Cicero, Ill., U.S.A. pro rozšiřování pomlouvačných dopisů (po celém světě), klamání veřejnosti, vyděračství, hanobení Moravie Press, Našich Hlasů, redaktora Milo Komínka, jeho rodinu a poškozování na obchodě. V neděli 23. června t.r. na Čs. dni na Masaryktownu, 450 Scarborough Golf Club Road Scarborough, Ont., osobně rozdával (před mnoha svědky) za stírače aut letáky, jejichž obsahem bylo opět hanobení, klamání veřejnosti a poškozování na obchodě.

"Moravia Press Ltd." se rozhodla podat trestní oznámení i proti jiným osobám z Ontaria, které jednaly podobně s úmyslem poškozovat. Zřejmě se jedná o větší řízenou akci (a jejich bosové pravděpodobně sedí v ...).

Náš nejslavnější barokní malíř

Datum spojené s r. 1740 se uvádí jako úmrtí den velkého českého portrétisty barokní doby Jana Kupeckého. Označení "český malíř" připojil vícekrát ke svému podpisu, takže už tím dokládá svůj původ. Ten je navíc dokumentován zápisem o jeho sňatku r. 1709 na faře kostela sv. Štěpána ve Vídni, potvrzeném do konce vlastnoručním podpisem umělce, v němž se praví, že Jan Kupecký je malíř "narozený v Praze v Čechách". Od nejtěššího mládí žil Jan Kupecký na Slovensku, kam se do Pezinoku u Bratislavy uchýlil jeho rodiče po úniku z boleslavského panství. Od svých 15 let žil Jan Kupecký ve Vídni, kde se vyučil malířem u bezvýznamného dekorátéra a pak přesídlil do Itálie. Zdokonalil se v portrétním umění především v Římě, odkud se vrátil do Vídně již jako slavný umělec. Po 16 letech dal přednost pobytu v Norimberku u svého starého přítele J.J. Blendingera, jehož také portrétoval, a kde také zemřel.

Dílo Jana Kupeckého (1667-1740) lze však velmi obtížně zařadit do sféry české barokní kultury. Jen tím, že jeho malba má společné východisko s pražskými malíři M. Halbaxem a P. Brandlem ve stylu benátského malíře K. Lotha, hlásí se portréty Jana Kupeckého do slohového období české malby doby kolem r. 1700. Víme také, že se Jan Kupecký setkal v Praze s Petrem Brandlem a portrétoval r. 1712 ruského cara Petra Velikého v Karlových Varech. V Praze je doložen také jeho pobyt r. 1716 podobiznou paní Schreyvogelové nacházející se dnes v Obrazárně Pražského hradu, a portrétem H. F. Wussinové, který můžeme spatřit v Jiřském klášteře. Jinak však Jan Kupecký pracoval nezávisle na českém prostředí a dosáhl ve své době takové slávy, že jeho první životopisec J.K.

Slunce v létě

Opírá se, snad má bolest v zádech. Opírá se o dálnice, o cestičky v sadech.

Opírá se o svět, o střechy a stříšky, rozletí se všude jako chmýří pampelišky.

Fuessli r. 1758 prohlásil, že před obrazy Jana Kupeckého lze těžko rozhodnout, zda je možné "se ještě víc obdivovat Rembrandtovi nebo van Dyckovi".

Světový význam Jana Kupeckého dokládají dnes jeho obrazy v předních světových obrazárnách. Například s jeho autoportrétem vzniklým před r. 1707 se setkáme v galerii Uffizi ve Florencii, další autoportrét je v Österreichische Galerie ve Vídni a ve vídeňském Městském muzeu je vystaven rozměrný portrét císaře Karla VI., který je možno srovnat s nejnáročnějšími portrétními díly barokní doby v Evropě. S dalšími díly Jana Kupeckého se můžeme setkat v Germánském muzeu v Norimberku, ve Strassburku, v Drážďanech, v Bernu, ve Stuttgartu a hlavně v Budapešti. Kupeckého dílo bylo za umělcova života ve velkém množství reprodukováno rytinami. Jejich nejúplnější sbírku chová Městské muzeum v Bratislavě.

F.D.

V přeplněné tramvaji říká starší stojící paní sedícímu mladíkovi: "Dovolíte, abych vám nabídnla své místo?"

Biskup Tutu a Jižní Afrika

Dr. FRED SCHWARZ

Pokračování ze strany 1

Ve světě známý protivník apartheidu Alan Paton, autor klasického románu "Plač, milovaná zemi" vytkl biskupovi, že se při svém jednání řídí nekřesťanskou zásadou, že účel světi prostředky. V Johannesburgských Sunday Times byl 21. října m.r. uveřejněn Patonův Otevřený dopis biskupovi:

"Biskupe Tutu, rád bych vám položil otázku. Nerozumím tomu, jak vám vaše křesťanské svědomí dovoli zastávat se zastavení investic. Nerozumím tomu, jak můžete zprostit člověka práce pro vysoce morální princip. Bylo by proti mým nehlubším zásadám zastávat se něčeho, co by mohlo člověka - zvláště černého člověka - připravit o práci. Myslím, že s vaší morálkou není něco v pořádku, právě jako s morálkou Dr. Verwoerda v jeho utopistických snech. Nejste dalek tvrzení, že konec ospravedlňuje prostředky, což je něco, co se na křesťana dobře nehodí."

Biskup je tak ochoten obětovat omezené štěstí a poměrný blahobyt, jemuž se dnes někteří z černých těší pro domnělou budoucnost politické rovnosti a hospodářské prosperity - cíl, který je snadno koncipovat leč těžko dosáhnout. Kde jinde v Africe něco takového naleznete?

PROBLÉMY A ŘEŠENÍ

Existují vážné lidské problémy, jejich řešení se vymyká všem lidským možnostem. Je jisté neodpuštělné, aby tolik lidí trpělo rakovinou. Byl by zanicený leč svedený lékař ospravedlnění hoděn, kdyby se řídil programem, jehož vinou by obětoval, bez jejich souhlasu, všechny rakovinou trpící v nejisté naději, že se nakonec nemoc v dobré obrátí? Není léčba někdy horší než nemoc samá? Cožpak nebylo mnoho největších zločinů spácháno pod tradovaným heslem "Vzhůru za vyšším cílem"?

Nepřekvapuje, že biskup

Tutu sklízí značnou podporu v západním světě. Mnoho z nás má podivuhodnou schopnost naslouchat stoicky utrpení způsobené jiným, obzvláště když oni trpíci jsou na straně těch, co mají dobrý důvod a ulevují našim pocitům viny, protože až dosud jsme se těšili privilegiím vydaným pro nás našimi předky něčím, co se podobá tomu, čemu jsme dnes leckde svědky. Americký občan riskuje málo "piketováním" Bílého domu za účelem protestu proti americké politice. Každé sebemenší nepohodlí, hodinovým nebo nejvyšším dvouhodinovým omezením v čemkoli, je kompensováno příznivými články v novinách. Můžeme být hrdiny "by proxy" (po našem "v zastoupení"). Pozn. překl.)

RASISMUS

Podmínky v Jižní Africe jsou jistě k politování. Rasismus by měl být z lidského svědomí a chování cele vyloučen, což se naneštěstí nestalo nikde ve světě, dokonce ani ne u nás, v Americe.

Rasismus je jako choroba. Není možno rozdělit lidstvo na nemocné a zdravé a nemůžeme rozdělit je na rasisty a nerasisty. Většina z nás trpí jistou slabostí, i když dokonce se může projevit jen pod nejvyšším nátlakem. Většina z nás může být protirasistická za podmínek, ve kterých žijeme, otázka je, jak bychom reagovali pod tlakem.

Všude tam, kde žijí dvě rasy v těsné blízkosti, je o nesnáze postaráno. Svědectví o tom najdeme všude, kam jen pohledneme.

KMENY VS. DEMOKRACIE

Je jisté nasnadě, že by demokracie měla existovat v Jižní Africe. Rasová melanž v Jižní Africe je výbušná jako bečda s krasitem. Bělochů je 5 milionů, barevných (smíš. bílé rasy s černou) 3. Asiátů 1 a černých 22 milionů. Běloši se dělí do 2 skupin: t.z. Afrikans (Jihoafričani holandského původu a anglicky mluvící. Válka mezi oběma se

odbyvala v letech 1895 až 1902 a ještě dodnes mezi nimi zcela neutichla.

Černí jsou rozděleni na kmeny, z nichž ten nejpočetnější je kmen Zulu. Loajalitu lidu lze zhruba klasifikovat takto: 1) rase, 2) kmeni, 3) kmenové subdivisi. Ve svobodných volbách o volbě většinou rozhoduje loajalita, což není nic nového, viděli jsme to při nedávných presidentských volbách ve Spojených státech, kde 90 procent černých hlasovalo pro téhož kandidáta.

Ježto pak černoši představují velkou většinu obyvatelstva Jižní Afriky, svobodné volby by jistě přivedly černé k moci. Jsou ujišťováni o důležitosti každého jednotlivého hlasu, který může mít vliv na změnu ústavy a zavedení takového vládního systému, jaký si zvolí. A to je, jak víme, kámen úrazu demokracie.

PŘÍKLAD V ZIMBABWE

Příkladem budiž to, co se děje v sousední Zimbabwe (dříve Rhodesia). Když bylo dosaženo souhlasu ukončit vládu bílých, bylo důtklivě dbáno toho, aby i práva menšiny byla zajištěna. Parlament měl být volen na základě "Jeden volič jeden hlas" a jisté procento parlamentních křesel bylo bílým zaručeno.

Tato struktura kolísá pod tlakem systémů kmenů. Podstatnou většinu tvoří příslušníci kmene Shona, zatím co menšina náleží ke kmeni Ndebele. Robert Mugabe z kmene Shona zorganizoval politické a vojenské hnutí zvané ZANU, u druhého kmene něco podobného Joshua Nkoma (známé jako ZAPU). Když došlo k volbám, získal Mugabe velkou většinu a nyní navrhuje změnu ústavy referendem a zavedení marxistického státu o jedné politické straně. Tak je demokracie demokraticky zničena.

KOMUNISMUS A NÁSILNÁ REVOLUCE

Existuje jihoafrická organizace, která zřídila tajnou armádu s cílem svrhnout

Jihoafrická mozalka

dnešní vládu; je známa jako The African National Congress (ANC). Biskup Tutu její násilnickou politiku, činnost a cíle odmítá odsoudit.

ANC vykazuje těsné konexce s komunistickou stranou Jižní Afriky. Svojně, ruku v ruce, ANC a KPSA zorganizovaly armádu, která je pod společným velením. Historie plně svědčí o tom, že takové aranžmá zaručuje komunistické velení na dlouhou dobu. Kdyby, kombinací vnější vojenské pomoci Sovětského svazu a jeho spojenců, terorismu a lidového povstání, byl režim svržen, skutečná síla bude spočívat v rukou komu-

nistů, neboť jak řekl Mao Zedong: "Politická síla vyrůstá ze sudu s prachem."

KŘESŤANSKÁ POLITIKA

Hodně je toho, co v Jižní Africe vyžaduje úpravy a zlepšení a organizace, které si vzaly za své něco v těch věcech dělat, zasluhují podporu. Činnost organizací a jednotlivců, zaměřených na zničení cokoli tam existuje dobrého, je preludiem k trvalé a nezměnitelné diktatuře; tyto organizace a jednotlivci jsou nepřátelé lidu Jižní Afriky, černého i bílého; Chtějí zabít pacienta a tím kurýrovat nemoc.

Vyhledky jsou pomuré, křesťanské zásady nás však učí projevit lásku jeden k druhému a rozevřít objetí tak, aby stačilo obejmout celou společnost. Je to pomalý proces v porovnání s mocným politickým a vojenským pozdvížením, přináší však sémě naděje na pole porostlé džunglí beznaděje a zoufalství.

Přel. drAC

"Musíte proto doznat, že jednotlivcem nemyslíte nikoho jiného než buržoazii, majitele vlastnictví. Taková osoba musí být smetena s cesty a zničena." K. Marx: Manifest komunistické strany, Moskva, vyd. 1973, str. 66.

Škoda Rapid v Kanadě

Tak tedy po sovětské Ladě už i na československou Škodu Rapid došlo. Hle, zde jsou některé z poznámek, které při zkušebních jízdách získal redaktor motosekce torontského SUNu Dan Proudfoot.

Podle Proudfootova názoru by měl každý zásadový majitel Škody Rapida vložit mezi Škoda a Rapid na své voze "not very", neboť vozidlo připomíná sporták asi tak jako malovaná želva skotačící rybičku v akváriu. Pod poměrně honosným krúněm tepe srdce diktující vozu jakou rychlostí se brát, to jest pomalu a pokud možno bez přerušování, bez ohledu na to jakou rychlostí se ubírá svět kolem.

Sporták silně připomíná stejného dílem Alfa Romeo a

starý Volkswagen 412. Někomu se styl může líbit, píše Proudfoot, sledávaje šarm v jeho neobvyklé kombinaci zaoblenin. Mu se líbí, but...

Horší je to s provedením, neboť naneštěstí tu nenajdete stopy po něčem, čím by se Rapid Alfé podobal a pravděpodobně také nic, co by dovolilo vozidlu držet krok s Volkswagenem 412.

Snad nejlepší způsob, jak popsat Rapid, je vypustit na čas sporné slovo z našeho slovníku. Řídit Rapid je legrace, tak jako před časem

dnes už vymřelého Karman-Ghia, který byl založen na mechanice Volkswagenu-Brouka. Legrace ano, sportovní těžko. Při rozjezdu potřejuje Rapid průměrně 19.4 sekundy k tomu, aby se rozjel a dosáhl rychlosti 100 km hod. K dosažení maximální rychlosti je zapotřebí značně dlouhý úsek rovné, hladké vozovky...

...Protože prohlubeň předního kola se dotýká těsně dovnitř vozu, ztluká zůstává dost místa pro řidičovu levou nohu, pokud ji nenapěchujete pod pedál spojky. Další zvláštností je hloubka podlahy v porovnání s podlažním prahem, takže objevíte, že vystupujete nahoru a sestupujete dolů...

Však co vyžaduje nejvíce

přízpůsobení je rychlostní páka. Po necelém týdnu ježdění Rapidem se má pravá pěst zdá být ovidivně tlustší než pěst levice. Přehodím-li páku z jedničky na dvojku, páka nikdy nezabere a je zapotřebí pořádné rány pěstí ke změně na trojku. Zpět už to jde bez rány, děkuju pěkně.

Pochybná rychlostní páka pochybného vozu, který žádá více síly a vyměnit zadní zavěšení k napravení toho, co se pokazilo. Dosud si nejsem jist, smýšlel-li o tom jako o Volkswagenu Romeo anebo Alfé 412.

(Fakta: motor vzadu; spotřeba 7 litrů na 100 kilometrů (40.3 míle na gallon, mimo město 8.4 na 100 km anebo 33.7 mpg.; motor 1.3 litry se

63 HP; cena \$ 6,498 vč. litin. disků a pneumatik Goodyear.

Lidový penicilín

Odedávna se užíval česnek v lidovém lékařství, protože lidé věřili, že dodává organismu sílu. Jedl se preventivně proti poruchám zažívacího ústrojí, při střevních potížích a proti všem infekčním chorobám. Česnek patří k těm druhům zeleniny, které lidová zkušenost zařadila mezi léky. Obsahuje účinné léčivé látky, antibiotika allicin a garlicin a mnohé další, které ničí škodlivé bakterie. V česneku je i bohatě obsažen vitamin C, který je nutný pro správnou

funkci organismu. Zpomaluje kornatění cév a ovlivňuje jejich elastičnost, zvyšuje odolnost proti infekčním chorobám, působí na zmírnutí potíží vysokého tlaku a tak napomáhá celkové tělesné svěžesti. Česneku se také říká "lidový penicilín". Svými antibiotickými účinky brzdí totiž rozmnožování mikroorganismů. Zajímavé je, že jeho účinek je trvalý a bakterie proti němu nezávisle získávají odolnost. Chceme-li při kuchyňském zpracování zachovat všechny jeho účinné látky, je nutné použít ke tření a krájení nože z nerezoceli, při strouhání struhadlo skleněné, z umělé hmoty nebo nerez.

Být vzorem znamená často být i terčem.

Pokračování se strany 1

na počátku každého měsíce Věstník . . . Ustředí si vyhražuje vydávat informace, směrnice a ukládat úkoly také mimo rámec Věstníku, pokud k tomu budou důvody bezpečnostní a pracovní. Ustředí obstarává oficiální styk ČsUZ s vnějším světem, pokud není svěřen jednotlivým PS neb spolupracovníkům.

2. Úkoly společné všem PS. Posledního dne v každém měsíci zasílají PS hlášení o situaci čs. uprchlíků, zpracované podle příloženého dotazníku, na adresu Školákovu

3. Úkoly společné všem spolupracovníkům . . . Protože v Ustředí existuje takřka úplný přehled o studijních oborech jednotlivých spolupracovníků, budou jim podle něho zadávány individuální úkoly . . . Přenesení aktivity na mezinárodní pole klade zvýšené požadavky na překladatele ČsUZ . . . Překladatelské úkoly budou zadávány individuálně.

4. Zvláštní úkoly jednotlivých spolupracovníků, resp. PS . . . Zprávy o politické situaci v ČSR zpracovává na základě všeho došlého materiálu Velký . . . Redakci Tribuny obstarává Fousek, Národohospodáře řídí Marek. Jako konečný cíl si ČsUZ klade výbudování jednoho společného listu pro politiku a hospodářství, jenž by byl jeho orgánem. Obsah Tribuny a Národohospodáře musí být soustředěn na poslání, které si ČsUZ vytkl:

aa) musí určovat program zahraniční odbojové práce a propagovat jej;

bb) musí získávat a vychovávat nové spolupracovníky pro ČsUZ . . .

c) Financování. Úspěch tohoto pracovního programu závisí na finanční možnosti ČsUZ a jeho financování se musí věnovat zvýšená pozornost. Protože ČsUZ a jeho PS jsou odkázány zcela na vlastní finanční zdroje, zřídí každá PS:

1) Společný fond, do něhož všichni spolupracovníci budou přispívat měsíčně 5 procent ze svého čistého měsíčního příjmu.

2) Do společného fondu plynou též příjmy z přednášek, publikací, článků atd. . . Pokladník připojí ke každému organizačnímu dotazníku, kdykoli to uzná za vhodné anebo kdykoli o to bude požádán Ustředím, zprávu, jež by se týkala:

a) všeobecných cenových podmínek, b) uváděla přehled cenin, valut, výrobků, jež jsou vyhledávány a jež je možno dopravit z ČSR a zpeněžit.

NELZE MLČET

Dr. S. HOFÍREK, MELBOURNE

Celkovou finanční zprávu ČsUZ povede Velký.

Dokument č. 2

Československý zahraniční ústav

Přísně důvěrné!

Politický program Čs. zahraničního ústavu

Program ČsUZ stojí na synthese demokracie a socialismu v ČSR . . . Převzetí výrobních prostředků do rukou pracujících je jediná cesta vedoucí k rozšíření blahobytu na nejširší vrstvy - k hospodářské demokracii a k materiální svobodě . . . Socialisace výrobních prostředků je možná pouze za předpokladu, že je zaručena politickou demokracií, neboť bez ní jsou pak pracující vykořisťováni důkladněji a bezpečněji než v soustavě kapitalistické . . .

Národ

Formy demokracie a socialismu a jejich synthesa jsou modifikovány charakterem národa, jenž je jejich nositelem. Národy jsou produkty historického vývoje, který je nutno považovat za úsek vývoje obecného, který určuje dění veškeré přírody a jehož zákony tudíž platí i pro vývoj lidstva . . .

Doma po obnovení demokratického zřízení:

Ve svobodném demokratickém státě nelze uplatňovat politický program jinak než prostřednictvím politických stran, jež tvoří osoby s týmiž politickými názory a jež jsou organizovány tak, aby veřejně mohly získávat stoupence pro svůj program. Protože v demokracii se váha politické strany a jejího programu měří počtem hlasů, které jí odevzdají voliči, bude třeba kolem tohoto programu soustředit všechny kdo se k němu hlásí. Prakticky jde o vytvoření jediné socialistické strany v ČSR, která již žije jako . . . Čs. strana práce . . . a která postavena na principu federativním bude představovat nejvyšší možný stupeň demokratisace politického stranictví, především však již nyní v exilu. . .

* * *

Když jsem rozeslal opisy těchto tajných dokumentů Čs. zahraničního ústavu přátelům v Evropě, dostala se jedna kopie také do rukou S. Ghelfanda, který uveřejnil nejdůležitější citáty ve svém cyklostylovaném časopise se svým typickým komentářem, který byl snad pro některé čtenáře zábavným, ale vážnosti celé věci příliš neposloužil. Přesto však bylo možno pozorovat brzy paniku v řadách osnovených "skupinové demokracie elit". A tuto paniku bylo možno dobře sledovat v jejich časopise "Tribuna", která vycházela jako nepravdivá tiskovina, a redaktorem byl Dr. V. Chalupa v Paříži.

Tribuna, list Československého zahraničního ústavu v exilu, uveřejnila ve svém čísle z června až srpna 1953 článek "Co nás spojuje", ve kterém vysvětloval Mojmir Povolný program Zahraničního ústavu, hlásil se ke "skupinové demokracii elit" a k socialismu. Mojmir Povolný byl tedy mluvčím a plně zasvěceným členem Zahraničního ústavu.

Nadepsaný článek "Pět let hledání" v témže čísle vysvětluje: "Po únorovém puči bylo ještě doma na schůzce několika zakládajících členů Ústavu dohodnuto pokračovat za podstatně změněných okolností v práci na demokratisaci Československa . . . Těžisko naší práce zůstalo v prvním roce doma v odbojové skupině, jež přijala jméno Československá strana práce. Proto se exilová větev zvala pouze její Zahraniční skupinou a organizovala se a pracovala jednak s ohledem na toto úzké spojení s domovem, jednak s ohledem na podmínky československého exilu. Spojení s Domácí skupinou a převážně odbojová povaha práce Ústavu v prvních dvou letech přikazovaly tajnost . . . Důvody pro vnitřní tajnost a výběrovost Zahraniční skupiny, pro něž si vysloužila připodobnění k zednářským organizacím, vedly také k určité formě působení na venek . . . Východisko jsme našli v tom, že zachovávaly vynucenou tajnost Zahraniční skupiny, uplatňovali jsme její program veřejně jako jednotlivci, kdekoli

toho okolností vyžadovaly a kdekoli k tomu byla příležitost. Šlo nám rovněž o to, abychom posílili ty, kdo byli s námi duchovně spřízněni. . . K poměrně moci, založené na organizaci a reprezentaci, jsme se snažili přidat neviditelnou, a proto neporazitelnou duchovní sílu. Byli jsme si vědomi výhod i nebezpečí tohoto postupu a doufali jsme v porozumění, jehož jsme se nedočkali. Přátelé nás podezírali a nepřátelé nás denuncovali a udávali. Ve světle těchto událostí a za měnících se exilových podmínek bylo třeba přehodnotit postup Zahraniční skupiny a přizpůsobit jej nové situaci. . . Prvním náznakem nadcházející změny bylo přejmenování Zahraniční skupiny na Československý zahraniční ústav v červenci 1949 a jejím dovršením vystoupení Ústavu na veřejnost v září 1950. Tato formální změna měla vyjádřit, že Ústav, aniž by se zcela zříkal svých odbojových a bezprostředně politických úkolů, přenáší těžisko své činnosti na pole studijní a výzkumné . . . Vystoupení na veřejnost vyvolalo vnitřní rozpravu o organizaci Ústavu; z ní vykrystalizovala idea skupinové demokracie, jež je základem připravovaného Pracovního řádu .

V témže čísle vysvětluje politiku Zahraničního ústavu J. Dresler v článku "O nedůvěře a věcech tajných", kde nařiká, že v exilu se vytvořila nová strana nedůvěry a pomluv, a sděluje, že s ními spolupracoval mladý katolický kněz a že strana nedůvěry a pomluv se o tom dověděla a udala kněze nadřízeným církevním úřadům. Kněz se polekal, poněvadž prý měl být vyšetřován, a spolupráci odvolal. V témže čísle vysvětluje politickou linii Ústavu i Jiří Kolaja a zdůrazňuje, že Program Ústavu je vědecký a výchovný a že je v ustavičném vývoji. A konečně program Ústavu vysvětluje též v témže čísle i V. Chalupa v článku "Avantgarda střelivosti", kde též zdůrazňuje vědecký postup Ústavu, který prý nemá ideologii a nehledá nový filosofický systém.

V rubrice Z dopisů a diskusí je v témže čísle uveřejněn později psaný dopis Dreslerův t.j. po napsání výše uvedeného článku - a v tom dopise autor píše, že větší část Ústavu se rozhodla být "novou a další socialistickou frakcí, která by se pokoušela revidovat staré socialistické teorie a přizpůsobit je současné situaci a hledala široký rámcový program, přijatelný všem československým socialistickým směrům". Dresler s tímto rozhodnutím nesouhlasil a dával přednost studijní práci.

Pokračování příště.

Ing. Josef a Marie Hlávková
oslavili 60. výročí svatby
dne 16. července 1985.

K tak významnému výročí jejich
sňatku blahopřeje rodina,
montrealští a toronští přátelé.

Redakce "Našich Hlasů" se připojuje k blahopřání.

Odpoledne u Smetanů

(aneb co dokáže rozněvaná krásná žena)

MILAN KŘESADLO

Když potkáte Sylvu LANGOVOU na ulici musíte se za ní otočit - kočka. Pěkná ženská. Když se s ní zastavíte, slyšíte pár vět a musíte si říci, milá ženská.

A tahle krásná milá ženská se rozněvala. Na naší ležernost, na naší exulantskou národní vlažnost, na naše zapominání na to co jsme, a poněvadž už v roce 1979 založila úspěšnou "Londýnskou sezónu" napsala pro ní tentokrát nezvykle provokativní komorní drama. Drama o překypující lásce k našemu čestství se vším všudy co to znamená. Vzlet, ústrky, ponížení, bolest, nadšení, úsilí, pracovitost a nezdolný hluboký životní optimismus, víru v lepší pravdivější budoucnost.

Napsala hříčku pro pět typů lidí okolo roku 1865. Vybrala si národního genia Smetanu v období před napsáním jeho opery "Braniboři v Čechách". Jako na protiváhu dala člověka plného rozporů, ale přitom s přehráli dobrých snah paní Betty.

Přidala Sabinu, chlapečka Pepíčka Jiránka a pocukrovala Baruškou, treperendu jak když Josef Kajetán Tyl vystřihne, a vzniklo "V hudbě život Čechů aneb "Odpoledne u Smetanů".

Fabule je prostá: Pepíček cvičí u piana, Smetana čeká na libreto, které má donést Baruška. Ta se ale někde zapovídala u českého divadla. Konečně je tu s horou novinek a výmluv. Smetana vezme literární předlohu a jde studovat - a paní Betty má hospodyňské starosti. Přijde Sabina pozeptat se zda-li je Smetana spokojen. Povídá se o národě i Smetanově neúspěchu, ale on je zaujat svým posláním a díl n, pokoření v Německu i u dvora je mu stimulem. Sabinu sužuje podobný osud a navíc nemoc kterou si

přinesl z kriminálu. Betty se trápí že není první Smetanovou láskou a to co chce být. Drama se rozvine do domácí bouře, kterou nakonec zažehná hloubka Smetanovy duše a prostá něha písně "Má milá černé oči máte . . ."

Mohli bychom říci malé padesáti minutové nic a dokonce bez přestávky, ale kolik do něj paní Sylva dala znalostí hereckých možností, vědomostí o Smetanovi a hlubokého citu k národu a těm které miluje!

Jakoby se rozněvaný mladý Osborne okouzlen prostotou našeho Tyla. Vzniklo originální, pravdivé a k slzám upřímné české dílo, které by k nám mělo mluvit všude kde se najde ještě pět Čechů.

Na nesporném úspěchu premiéry dne 9. března 1985 v Londýně ovšem zapracovali také herci. Těžkou rolí Betty přesvědčivě zvládla paní Zuzana Jánová a ukázala že není jen výborná v roli prvních milovnic. Kouzelnou profesionální podobiznu Smetanovu propracoval Dr. František Flšer s porozuměním které může dát jen kdo je sám hudebník. Rozpovídanou Barušku stvořila s roztomilou životností paní Milada Geenová. Malý Filip Ján zahrál na klavír i svůj part Pepíčka s puvabnou dětskou rozpačitostí a pan Jiří Kotlík se zmocnil Sabiny s robustností rváče za českou věc.

Večer nejen potěšil a zahřál ale stal se i výzvou našim dramatikům z povolání o čem dnes psát. Zvedne rukavici Václav Havel a napíše něco pro Londýnskou sezónu?

“My chceme náboženskou svobodu ...”!

Dopis z Československa

Večer jsme šli na vlak a jeli v noci na Velehrad, abychom tam byli časné zrána na neděli 7. července, kdy tam měla být hlavní pouť pro věřící. V dubnu byla kněžská pouť, ale přesto tam bylo přes 9.000 lidí, říkal to náš známý, který tam byl, ale do basiliky se nedostal, co tam bylo lidí. V našich novinách psali, že naše vláda pozvala na oslavy kardinála Casaroliho. Jednalo se, aby přijel sv. Otec, ale to ovšem naše vláda nedovolila, tak alespoň oficiálně pozvala státního tajemníka Casaroliho, kterého sv. Otec jmenoval legátem pro ty slavnosti. Oficiálně v tisku proběhla zprávička, že tam bude celostátní pouť u příležitosti 1.100 let smrti sv. Metoděje, ale jinak se nekonaly žádné hromadné zájezdy ani akce, prostě dostaň se tam každý jak můžeš! Náš pan farář oznamoval též, že tam bude pouť, ale že auty se na Velehrad nesmí, že všechno musí parkovat ve Starém Městě a odtamtud, že bude kyvadlová doprava autobusy na Velehrad, což bylo celkem rozumné opatření.

Ve vlaku do Přerova jsme odpočívali vleže na lavicích, ale pak při přestupu na Staré Město osobák byl již plný. Po čtvrté hodině ráno jsme dorazili do Starého Města. Tam už bylo na nádraží plno lidí, sjíždělo se to ze všech stran, hodně také ze Slovenska.

Hlásili, že v 5:00 hod. začne kyvadlová doprava, ale když jsme viděli ty davy lidí, řekli jsme si, že půjdeme raději pěšky. Probouzelo se krásné jitro, všechny cesty plné parkujících aut a po cestě k Velehradu proudily davy lidí pěšky a pak později začaly jezdit autobusy městské dopravy jeden za druhým. Šlo se výborně, zrána bylo chladno, nebe azurové, Velehrad sluncem zalitý. Tak krásný den ještě letos nebyl, jak na tom

Velehradě. Jak začínaly domky Velehradu byla nad cestou natažená červená transparenta s nějakým nápisem o míru. Jelikož u nás leckde v příkopech jsou na transparentech různá hesla (například “Se SSSR na věčné časy” a podobně), tak jsme tu mírovou transparentu vůbec neregistrovali.

V půl šesté ráno jsme již byli na Velehradě, kde nádvoří bylo z větší části plné lidí a za hodinku už bylo úplně nabitě a během dalších hodin i všechny okolní přilehlé prostory a ulice.

Na nádvoří byl na stěně jeden nápis: “Mír je to nejdražší co máme”. Tribuna byla postavena venku blízko sochy P. Ježíše jak bývala někdy o poutích. Jak je ta Cyrillka (hlavolská kaplička) tak na ohrazeném prostoru před ní byly postaveny takové přenosné, asi vojenské záchodky a nedaleko dvě cisterny s pitnou vodou, které byly stále obleženy. To byly veškeré přípravy na přijetí tak obrovského množství poutníků.

Od fary k tribuně byla ponechána cestička pro kněžstvo a hosty. Aby dav cestu neuzavřel, byla lemována muži v slováckých krojích, kteří svými zády drželi ty spousty lidí. Byly tam všechny možné druhy krojů mužských, hodně bylo i mladých šohajů, jinak krojovaných dívek bylo málo. Lidé z blízkého okolí, když viděli že se staví transparenty o míru rozšířili tuto zprávu po celém Slovácku a pouť bojkotovali a neúčastnili se jí. Ovšem my z větších dálek jsme to nevěděli. Proto většinu poutníků tvořili lidé ze Slovenska, takže se pořád zpívaly krásné slovenské kostelní písně. Bylo tam i spousta mladých, protože v sobotu měla být pouť pro ně, nocovali ve spacákách na nádvoří (ještě že byla vyjimečně teplá noc), basilika musela být zavřená. (III)

V 6:00 hod. byla na tribuně mše svatá, další v půl osmé, při nichž se zpívalo: “Ejhle oltář” a “Bože cos ráčí”, jinak se Češi k slovu nedostali a lid stále zpíval jen slovensky a slovensky. Byla tam i krojovaná slovácká kapela, která potom hrála na velké. Jeden kněz - hlasatel nás poučoval, co máme a kdy zpívat - každý ať mluví svou řečí, že v té mnohosti je právě krása. Též se zmínil, že měli potíže s umístěním tribuny, kdyby byla více ve středu nádvoří, lépe by lidé viděli, ale

tam ji nesměli postavit. Pořadatelů bylo málo, jen na cestách usměřovali dopravu SNB, ale odjezdy autobusů nikdo neřídil. Žádné poutové krámky ani jiné osvěžení pro ty davy nebyly připraveny (???), ale lid s tím počítal a každý v tašce si nesl proviant i pití, tak jak to bylo za starých časů. - V neděli předtím byla spartakiáda na Strahově a tak se v radiu i v televizi hlásilo, co tam bylo jídla, ovoce a pití.

V 10:00 hod. měla začít velká mše svatá. Asi v půl desáté přijel p. kardinál Tomášek s doprovodem. My jsme stáli poblíž tribuny. První přijelo auto policajtů, pak církevní hodnostáři a vládní činitelé a poslední vůz zase policajti. Jak se objevil ve farních oknech kardinálský purpur, lidé jásali a byly velké ovace. V 10:00 hod. šel mohutný průvod k tribuně, kromě výše uvedených ještě tam šli krojovaní jako zástupci z různých krajů republiky. Na tribuně jich bylo nacpáno. Tribuna z trubek, nadkrytá zeleným plátnem a krásně květinami vyzdobená, oltář a cyrilometodějský dvojité kříž a jinak žádné nadpisy. Byli jsme namačkáni jako herinci, vedro, většina lidí stála na místě několik hodin. Čekali jsme, že začne mše sv. a tu začali hrát hymny. Všichni z plna hrdla zpívali a pak přistoupil k mikrofonu předseda jihomoravského kraje a začal:

“Soudruzi a soudružky, vážení přátelé. Vítám vás všechny na naší mírové slavnosti!” Dál se nedostal, protože do všech jak by je šidlem píchnul - chlapi prsty do úst a mohutný hvízdot a pískot po celém nádvoří, kdo nepískal ječel: Co? My jsme nepřišli na žádnou Mírovou slavnost ale na pouť!” No vřava a pískot po celém nádvoří. Řečník ale na to nedbal a i když ho nebylo moc slyšet tož pořád četl ten svůj politický projev, který neměl nic společného se sv. Cyrilem a Metodějem. Celý jeho projev byl rušený: “skončit to, pryč s řečníkem” a podobně. Závěrem víme, že končil kolik bylo na hradě šků postavených nových bytů. To už lidé dupali a zuřili. Tak neslavně skončil.

Pak vystoupil biskup Vrána, který určitě neměl mít projev, ale krátce snažil se lidé mírnit a připomínal, ať se důstojně chováme, že jsme na pouti. A lidé se toho chytli a zase skandovali: “Ano jsme na pouti a ne na míro-

Svatí Cyril a Metoděj (od Poláška).

vé manifestaci.” Mluvil jen krátce.

Pak přistoupil k mikrofonu ministr kultury Milan Klusák. Začal už opatrněji. “Vázení spoluobčané a přátelé”. - Mluvil již věcněji o sv. Cyrilu a Metoději, ale jak řekl “Cyril a Metod”, všichni ho doplnili: “Svatý Cyril a Metod!”, nebo jak vyjmenovával, co pro nás udělali, lid doplňoval: “a víru nám přinesli!” Během jeho projevu začalo celé nádvoří spontánně skandovat: “My chceme náboženskou svobodu! My chceme náboženskou svobodu!” a pořád dokola. Ministr Klusák na to: “Však bude svoboda, dočkáte se!” Na čez se mu celé nádvoří rozchechtalo do tváře. “Cha, cha, cha ...” a nastalo všeobecné veselí nad jeho sliby. Klusák na to: “Však kdyby u nás nebyla náboženská svoboda, však byste tu nebyli!” A lid na to: “Ale jak tu jsme! Jakým způsobem jsme se tu museli dostat!” A skandovalo se dále: “My chceme náboženskou svobodu! My chceme svatého Otce, my chceme svatého Otce ... (protože ho tu nepustili)”.

Díky tomu, že tam bylo i hodně Slováků, dokázali se všichni společně postavit proti vládním činitelům a tím veřejně vyznat i svou víru.

Pokračování na straně 8

Novinky z Československa

Nedostatek toaletního papíru na Slovensku pokračuje, což se odráží v počtu stížností. Zatím co spotřeba “hygienického” papíru obnáší ve světovém měřítku 12 kg na osobu, na Slovensku nedosáhla dosud 3 kg.

Majitelé pozemků na Slovensku jsou varováni, že jejich pozemky budou konfiskovány, budou-li na nich pěstovat květiny místo zeleniny. Půda je příliš vzácná pro takové extravagance a fronty před zelinářstvími rapidně vzrůstají.

Od 1. ledna t.r. byly zjednodušeny cesty do Jugoslávie. Čs. občané mohou tam nyní cestovat s platným československým pasem a vstupním vísem. Z dalších nabídek cestovních kanceláří je plavba sovětskými parníky po Dunaji do Oděsy, Istanbulu, Budapešti a Vídne.

Československo je jednou z pěti zemí východního bloku, které, spolu s Rakouskem, Západním Německem a Francií, přispěly na konstrukci a výrobu VEGY I, jedné ze dvou automatických sovětských stanic k výzkumu Halleyovy komety.

Rocková hudba, na postupu v socialistických zemích navzdory zákazům a protiopatřením, přišla najednou jako by na zavolanou v Praze, kde byl na zlomku roku uspořádán podnik zvaný “tři dny rocku”. Koncert se konal v Paláci kultury a výtečku bylo použito k financování cest cizích delegací mladých studentů na festival v Moskvě.

Lhostejnost a nedostatek opatrnosti byly příčinou bezmála jedné třetiny ze všech 5.963 požárů, které vypukly na území Čech a Moravy za 10,5 měsíce r. 1984. 120 lidí bylo při nich zabito, 772 lidí zraněno. Celková škoda dosáhla číselce 190 miliónů korun.

Počet cikánů v Československu dosáhl číselce 345.000, z nichž 115.000 žije v Čechách a na Moravě, 230.000 na Slovensku. 200 bytů, přidělených jim za poslední dva roky “zdaleka nevyřešilo problém jejich bydlení.” Jejich podíl na zločinnosti je značný.

Železnice zhudována za účelem spojení Západu a SSSR a

dále vedoucí do Afganistanu, Mongolska a Číny byla dokončena v listopadu m.r. Výchozí stanice jsou Velké Kapušany na Prešovsku a trať vede přes Užhorod do západní části Ukrajiny.

Na sklonku roku 1983 bylo v Praze napočítáno 186.670 lidí ve výslužbě, což představuje 16 procent obyvatelstva Prahy. Z nich 37.000 (přes 20 procent) je těch, které v pražském rozhlase popsali jako “potřebné, t.j. ty, jichž penze jsou relativně nízké, kteří pobírají jen základní penzi anebo žádají zvláštní sociální služby”.

ICJC Newsletter, čís. 78 85

Pandí dvojčata

Mexico: Pandí dvojčata se v úterý 25. června t.r. narodila v zoologické zahradě v mexické hlavním městě. Podle ředitelky zoo je to poprvé, co se dvojčata pandy velké narodila v zajetí. Dalším “světovým rekordem” je to, že pro samičku Jing Jing to byl už čtvrtý porod v zajetí. Zatím není jisté, zda menší z obou narozených mláďat přežije, protože matka o něj odmítla pečovat a musí se o něj starat pracovníci zoo. Párek pand žije v mexické zoologické zahradě od roku 1975. Ze tří dosud narozených mláďat jedno nešťastnou náhodou zahynulo. Na pandí rodinku se dosud chodili dívat každý týden statisíce lidí. Nyní jsou ovšem Jing Jing a její nejnovější potomstvo drženi mimo zraky návštěvníků. Pracovníci mexické zoo přičítají chovatelské úspěchy s pandami kombinaci nadmořské výšky mexického hlavního města (2600 metrů), zvláštní diety z bambusových výhonků a faktu, že medvědci žijí mnoho let pohromadě.

Modroocí to mají lehčí?

Když přijde k stomatologovi F. Sattonovi v australském Melbourne pacient, podívá se mu lékař nejdříve do očí. Jak tvrdí Satton, záleží na jejich

barvě, nakolik je člověk citlivý na bolest. Nejlépe ji údajně snáší modroocí lidé, potom zelenoocí a šedoocí. Zato pro hnědoocí je prý zubní vrtáčka nástrojem utrpení.

“Začala jsem se lépe oblékat a upravovat, abych opětně získala manžela.”

“A jaký to mělo výsledky?”

“Stala jsem se mu nevěrná.”

ZHOTOVUJEME, INSTALUJEME
A OPRAVUJEME
KUCHYNĚ A
KOUPELNY TYPU

IKEA A IDOMO

(nebo podle Vašeho přání)
VŠE V PRVOTŘÍDNÍ KVALITĚ
A MATERIÁLU PŘESNĚ PODLE
VAŠICH POŽADAVKŮ.

NAŠE CENY JSOU O 30 PROCENT NÍŽŠÍ
NEŽ V PRODEJNÁCH IKEA A IDOMO.
PROVÁDÍME TĚŽ INSTALATERSKÉ
STOLÁRSKÉ A TRUHLÁRSKÉ PRÁCE
V OKRUHU 200 KM OD TORONTA
VOLEJTE “COLLECT” KDYKOLIV
233-6036

"My chceme náboženskou svobodu ..."

Pokračování se strany 7

Tož Klusák rozhořčeně mluvil a neustále byl jeho projev přerušován mohutným skandováním výše uvedených dvou hesel. Pak ministr Klusák vykřikl. Po něm ještě krátce pozdravovali pravoslavní patriarchové kteří byli na náboženské konferenci v Praze a tu přijeli v doprovodu.

Přes hodinu byly ty politické projevy a pak teprve asi 15 civilů, muži i ženy odešli z tribuny a teprve v 11:15 hod. začala mše svatá. Všichni jsme už byli strašně unaveni.

Mši sv. sloužil kardinál Casaroli a to česky a slovensky! Též kázání četl česky a část slovensky! Na to že je Ital, až na některé naše specifické hlásky to zvládl dokonale a lidé mu moc tleskali a provolávali slávu. Též ještě četl p. kardinál Tomášek, má stále hlas jak zvon list od Svatého Otce a důležité části vždy zdůrazil, takže lidé mohutně tleskali. Sv. Otec udělil velehradské basilice řád Zlaté růže. Po mši svaté ještě požehnání a kardinál Casaroli podával ruce lidem kolem tribuny, také za velkých ovací a provolávání: "Ať žije sv. Otec, pozdravujte sv. Otce" atd. Pozvolna opouštěli tribunu a šli průvodem k faře. Skončilo to v 1:00 hod. po obědě za strašného vedra. Pak lidé sedali na zem a honem se posilňovali, protože jsme byli všichni vyčerpaní

tím sedmihodlnovým stáním na slunci. Všichni byli šťastní a nadšení.

Tak skončila velehradská slavnost a pout', kterou vláda chtěla před světem ukázat jako "Mirovou slavnost", ale nepovedlo se jim to, leda si utržili strašnou ostudu po celém světě, že byli jejich řečníci vypískáni. Byla tam spousta cizích reportérů, takže již v neděli večer cizina hlásila, co se tam událo.

Též tam byl jeden náš televizní kameraman, který udělal několik nezapných záběrů, aby nebylo moc vidět, kolik je tam lidí a hned v neděli večer to bylo v naší televizi, jenže zvuk k tomu nebyl a jen komentátor stručně opakoval Klusákovou řeč a ukazovali Klusáka, jak se rozčiluje, že si toho naši lidé všimli a ptali se: "Co ten Klusák tam tak poskakuje a se rozčiluje?" To neřekli, že měl vlastně dialog s obrovským davem lidí. Odhadovali jsme podle zkušenosti z Polska, že tam mohlo být dohře 100 tisíc lidí, hlásili pak, že asi 150.000 a to tam vůbec nebylo moravské Slovácko, protože se dověděli, že to má být mírová slavnost. Tož myslím, že my jsme to svou účastí a provoláváním vyřešili dokonale. Taková nehoráznost, chtít zneužít náboženského shromáždění pro politické mírové cíle. Doufáme, že už soudruhům přešla chuť mluvit někde před lidem na pouti. Měli jsme radost, když jsme viděli to nadšení lidí a jejich odvahu, že před celým světem dokazovali, že u nás není náboženská svoboda.

M.R.

Přišel návštěvník pozdě do divadla. Biletářka mu však nechce otevřít a tvrdí, že musí počkat do přestávky.

"Proč nemůžete otevřít teď?" diví se pozdní přichodzí. "Uteklo by nám obecenstvo..."

Chaty na prodej

v severním Ontariu, překrásné krajiny lesů a jezer v klidném prostředí, klubové výhody: lov, rybaření, vodní sporty.

ZÁJEMCI VOLEJTE
L. DULÍKA
(705) 569-3868

Ptá se kolemjdoucí rybáře:
"Jaká je dnes voda?"
"Vynikající! Rybám se z ní vůbec nechce."

Zoo

Když třicetipětiletá slonice Kitty ze zoologické zahrady v Augsburgu v NSR onemocněla střevní kolikou, svalila se zehřívací na zem. A tu se ošetřovatelé stali svědky zajímavého výjevu, který byl sice mnohokrát popsán v odborné literatuře, avšak nikdy nebyl nafilmován či vyfotografován. Dvě africké slonice žijící s Kitty v zoo ji s nemalou námahou zvedly na nohy, jako by věděly, že delší ležení by pro ni mohlo být nebezpečné. Krevní oběh slonů totiž hrozí při dlouhém ležení selháním, proto vlastně spí sloni ve stoje.

Město Toronto

Rozvrh odvozu odpadků

Simcoe Day (Občanský svátek)
Pondělí, 5. srpna 1985.

Protože pondělí 5. srpna 1985 je den pracovního klidu nebude odvoz odpadků.

Regulární pondělní sběr (5. srpna) bude v úterý, 6. srpna.

Regulární úterní sběr (6. srpna) bude ve středu 7. srpna.

Odvoz větších předmětů a novin bude ve středu 14. srpna místo středy 7. srpna.

Poznámka: V Torontě je 16 pojízdných sběrů pro sklo a železo. Během měsíce dubna bylo sebráno 234 tun novin, 40 tun skla a 6 tun cinu.

Pro další informace volejte 947-7742.

R.M. Bremner, P. Eng., F.I.C.E.
Commissioner of Public Works

Československé sdružení odbočka Batawa - Belleville
pořádá

Velký krajský piknik

v sobotu dne 17. srpna 1985

v krásném přírodním prostředí LOWER TRENT VALLEY
FISH and GAME CLUB v blízkosti Frankfordu (na cestě do Stirlingu).

Bude k dispozici občerstvení všeho druhu (soft and hard) dobré jídlo - hudba, zpěv a příjemné krajské posezení. Máme k dispozici veliký sál se všim příslušenstvím - kuchyň-bar a tak můžeme pokračovat až přes půlnoc. Začátek je ve 3:00 hod. odpoledne

Je tomu právě 45 let co jsme se nastěhovali do Battawy z Frankfordu a 45 let od založení našich dvou krajských organizací - Sdružení a Sokola.

Doufáme, že se všichni dostavíte a přivedete své známé. Budeme všichni uvítáni starostou obce Frankfordu br. Františkem Ráblem (letos mu končí termín, jako vedoucí osoba celého okresu Hastings). Zveme vás všechny staré i nové došlé krajany.

Potřebujete-li ubytování přes noc - rádi vám to zařídíme v blízkém motelu. Přijďte určitě - těšíme se na vás!

Výbor Československého Sdružení
odbočka BATAWA-BELLEVILLE

95 milionů Aniček

Odborníci a statistikové mnoha zemí zjišťovali během několika let, které ženské jméno se těší na světě největší oblibě. Výsledky jejich práce svědčí o tom, že prvenství udrží Anny. V přítomné době má toto jméno 95 milionů žen nejruznějších národností.

Vyvrácení předsudek

Z průzkumu, který uveřejnil francouzský časopis Journal du Dimanche, vyplývá, že navzdory vžitému názoru většina Francouzů nepije červené víno. Jen 16 procent pije při obědě nebo večeři toto víno, zatímco 49 procent dává přednost vodě (v této skupině jsou většinou ženy), 13 procent nealkoholickým nápojem, 10 procent piva a 6 procent mléku.

24 HOD. ODVOZ

ROZPOČET ZDARMA

EVEREST AUTO BODY LTD.

ODHAD PRO POJIŠTĚNÍ
GENERÁLNÍ OPRAVY
ZÁRUKA * POUŽITÉ VOZY

IVAN GASPARIK

TEL. 534-3601

2000 Dundas Street West Toronto Ontario M6R 1W6

Zdenka's Hair Stylist BEAUTY SALON

Specializujeme se na trvalou, barvení a střihání vlasů.

Dále vám poskytneme služby:

MANIKURU * PEDIKURU * KOSMETIKU.

Rozšířili jsme naši službu, protože chceme sloužit k vaší spokojenosti!

Pro důchodce 20 procent sleva.

Tel: 534-0452

2345 E DUNDAS STREET WEST, TORONTO
(Proti stanici podzemní dráhy Dundas West.)

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel. 364-1787

Venka Travel Limited

640 Queen St. W., Toronto M6J 1E4

Tel.: 366-2258 a 366-2259

JANA BLÁHOVÁ

Cenově výhodné lety pro návštěvníky z Československa do Kanady.
Lévné lety do Evropy.

DOVOLENÉ DO CELEHO SVĚTA.

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor).
Tel. (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- * Dlouhodobé vklady
- * Denní úrokové vklady
- * Speciální vklady
- * RRSP
- * RHOSP

- * Hypotéky
- * Osobní půjčky
- * Speciální půjčky na nová auta
- * Line of credit
- * Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny - Pondělí a pátek 10-7; úterý až čtvrtek 10-5; sobota 10-1.

naše hlasy

Publishing and Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRES LTD.

Editor in-Chief:
Šéfredaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street W., Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9.

TEL: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:
Kanada \$ 12, USA \$ 14, všechny zámořské státy
lodní poštou \$ 16.

Leteckou poštou: všechny zámořské státy \$ 25.